

מז:

עין משפט
גד מצותה

נז א מ"י פ"ד מהל'
 איסורי זנות הל' ט:
 נז ב מ"י טס הלס ו:
 נז ג מ"י טס הלס יח:
 נז ד מ"י פ"ו מהלס
 קרבן פסח הלס ו:
 ט ה מ"י פ"ג מהלס
 איסורי זנות הלס יד:
 טז א מ"י טס הל' יב:

רבינו חננאל

[illegible]

י"ש נעבר במחזור אצל נבוח או אין נעבר במחזור. נ"ל
המדקדק ג'שון בע"ז וז' דלמד דרמי בר חמא דקמיעיאל
ל"ה סבר דלכא לחלק בין בעלי חיים בין מחזור ולכן היה
מסופק אם יש נעבר במחזור והא' דבעי במשכריו אם חמ"י

לומר קאמר דא פשטין דשרי כ"ש
מכשיריו אלז אי פשטין דלספור
למכשירי מאי: ואי משום בית ה'.
ובעית המערב דבית (א) הוי מחבור
וקאסר ודרשח ליה הכי לא תביא
מחנן של בית שאס נתן לה בית
התננה אסור להקדישו לנדרן גינן
בית המקדש לשון ר"ש וכו' שניה
לשון ממה שפירש תלמידי בני מילתיה
דברא שכן פירש לעיל אסור במחבור
לגבוה ואפי' למכשירי קרנן דמבי
בית דמשמע אפילו לבנין דמבי
וינראה דיפה דקדק לפי שיטת
התלמוד וק"ל מיהו מה שפירש
הבא דלחנן דבית קרי מחבור קשיא
דיחא לקמן בשמעתי חשיב רב יהודה
בית תלוש משום דהוי תלוש ולבסוף
מכרו לכן נראה לפרש ופי' שיש
בית דתדרוש שנתן לה עזים
ואבנים לבנות בית ויהיה אסור
להקדיש לבנות עזים ואבנים שבנין
מחסה גבילים להיות מחבורים במקומן
אי נמי יס' לישב פרש"י דכתב
רשמנא בית ואלה חלק בנין בית
של בנין לבית תלוש במערה שלא
יהיה שם תלוש מעולם: ר"ש שני
בנעבד ב'. תימה (ו) במחבור מהיבא
לייף לאסור מחנן דיו לבא מן
הדין להיות נכדון בנחנן פשטא דיש
שינו בדרשנן מחבורה (וכ"ק דף סה)
ע"ז ואלא שנייהם וי"ל דמאורייה
ודאי פשיטא ליה דיש שינו בנעבד
מכו בחנן אלז מדרבנן הוא דקא
מיבעי ליה (ז) משום דעבדות כוכבים
יס' לאסור אלז שם: שם:

כל האסורין לפני מונח ואדורתיו
מותרין. משמע הכל דשנינו
מינו מוטיל כלום לפני אס וגבי שנינו
קונה (ב"ק דף ק"ג:) למאן דליט ליה
שנינו קונה (ט) חנן גזל ורחל
ויולדה גזילה מחרת בעיניה ואינו
משלם אלא דמי הפרה אלא
מהני שנינו לפני אס ויש חלקם לפני
תקנת הכנים דוקא מהני ולא לפני
מונח: **בשורבתי** ויבא
שעבר. וגזיל יס לה כדאמרין לעיל
פרק חין מעמידן (דף ק"ד):

ואחרי ר"ע לאדכריה גמריה ואמרה למילתא בשבון או מילתא ודלן ק"ה
דכתיב נעמדו (ומגדנן כן) ואפילו בשבת אלא כי היכי דיתביח לר"ה לליכא
בהאולה דלא דחיא ומיחו לא אסתמיעא ומילתיה אויזר אדכר אלא הכי
בשבת אמר לו ר"ע הבא לי מועד לאלו להארה ולהבאחו מחזן לתת
דוהא לאו חורא ארעא דכספא ליה מילתא וימר ששבת תמנדו: ודיין
לאכלאו כמועד לשחיתא כעס ר"א ואמר לו עקיבא בשחיתא ששבתא בשח
ודמנו וכו' ונגד לו טל תמחד דכרין ראשונים וזכור מה שזמנתיא
להדיוט מישרא שרי דכרין מחובר נאשר להדיוט או קמביעיא
דדכר טמון לאו י"ט שניי נענד דלא מיתסר לגבזה אלא בעיניה אלא
ליה שניי. איח דגרס המשמחיה לחטין קמחן מהו למנחות ווא"ל
תפיסת ידי אדם תכלוס דהא איכא תפיסה טובא קצירה ועימור וכו'
לאו שניי מביעיא עובדת כוכבים דכתיב [דברים יז] והיית מרס נגזר
כן (ט) וכל הגעשה מהן נאשר דהא הנאה היא: **כל האסורין.**
נענדע או השמחיה לה עסקין וביש שניי נענדע קמפילני דה"ל
בבהמה ור"א סבר דא שניי נענדע אלאה פלוגתא היא: היג וכו'
ולבסוף עיברו. וימפרסח תמחוריה ב"י כל האסורין ווא"ל דה"ל

כל הצלמים פרק שלישי עבודה זרה

ואם חמלי לומר יס נעבד אלל גבוב. אחתי מביעלי ליה הכי
האי נעבד דלאו לקרבן גופיה קא בעי לה אלל לבנין מוצח
דמכשירי קרבן מי אמרינן קרבן דמי ונעבד אסור בהן או לא:
אסור במחשבת לגבוב. ואפי' למכשירי קרבן דמביי ביה ר"ט דמשמע

אפילו לזנין הדיים וכחדי אמתן
סתמא לא שגא תלוס כו' וא חילוק.
כיון דלא משכחת קרא דהיא דאסר
אמתן במחבור לגבוה אלל משום
דקרא סתמא כתיב אסרת ליה
במחבור והדר יפת נעבד מיניה
לאסורא אימא איפשא דהא קרא
סתמא שרי נעבד במחבור: דכסי
[אלהיהם על ההרים] ולא ההרים
אלהיהם. אימא אפי' לגבוה שריא
והדר נילף אמתן מיניה למשריה
במחבור: ואי משום שרי' ה' ונעית
למימר דית' הוי מחבור וקאסר
דרשא ליה הכי לא תביא אמתן לא
דית' שאס נתן לה דית' באתנא
אסור לקדשו לזורק צינן הדיים:
הוא מיכיש ליה כו' פרס אדומא
הוא מיכיש ליה כו' פרס אדומא

החיות נדכתיש והוליד אומה אל מן
למחנה: **קויעס**. טעם יסוד עשוי
יציף לכותל היכל לניח קדש הקדשים
כלאמרנין בשקלים צפרק המרומה
דכין דנוי הוא מיתסר: **פרירען**.
דיינין וכל דין ק"ו קרי ליה פירען
משום דכלשון תימה אחי: **הואה**
דפסח. טעם מת שחל שניעו עלו
להיות צבצת בערב הפסח: **דר"ע**.
דן ק"ו לחומלל דקמני דאין אליעזר
ועליה אזי דן ומה שמיטה שהיא
משום מלאכה דומה לת השבת וז'
שמשום שחיתו אינו דין שחמדה וז'
עלוי ויחתיב צפסח. וירע פריך
לקולא ופטר מפסח דקמני אמר לו
ר"ע או חילוף מה הואה דמשום שבת
אינה דומה שבת שמיטה דמשום מלאכה
אינה אינו דין שלל חמדה חמלן ק"ו.
לקולא פריך: **דפסח הסיב ר"ע** בר'
משום אתקפסמיה דר"ש דמילתא נקט
ואייתי לה הכא ומיהו אתקפסמיה
דבר פסח הוא חילוף דר"ע קאמי
ולסיעי לרב הווא כלל חילוף דדייה:
פסח. הואו או חילוף דר"ע לא
סלקא אדעתא דר"ע למדיימא ולגימור
אל תדחיק שמיטה לת השבת אלא
משום דר"ע היה מקובל ובה מ"ה

ועליו שהיה רבו שהוא אינה דומה שבת: ואיך ליה תלמוד.
ד"ה שבתה היינו הלכנו ובעי למיך מק"ו הוה משמיטת דמחיל
ומחיל מהוה דלת תתה אע"פ שאי אפשר דלת ודלי שמיטת דמחיל
ממילא מיין דקא יליף האי שמיטת דלת תתה ודלי שמיטת דמחיל
דל ליה עקיבא עקרת מה שכתוב בתורה בין הערבים במעוזה ואפי
כמועד לשמיטה. וימא ליה מימר כך מקובלני ממך הוה אינה
דאמר ליה אל תכפירי בשעת הדין. שכאמר לו ר"ע הבא לי מועד
ההוא היתתך ואמר לו ר"ע אל תכפירי בשעת דין את שאלו חלוקין
שבות ב' אלא מנייה גמר ליה: בתפסחוק לקח תפסח מה הן
הן לבבות אם תמצי לומר יש נעבד בתפסחוק אלל גבוה הכא מאי הוה
היכא דאשכחתי שפיר דמי: או אין שינוי בנעבד. ואסור דלת מהני
ר כן דקיון תלמוד וינה ואסור בהנאה להדיעו אפילו לתמן דבעי
הו"ש לנבוא האסור וימין דנעשה עבודת כוכבים חו מאי מהני
כל שאתה מנייה ממנו הרי הוא כמוהו אלל אפילו כל האסור בהנאה
מן מוקפה ונעבד: ור"א אסור. וקס"ד השתא דבבבא מעובדת
ל יס שינוי בנעבד הלכך ולדומיהן מותרין למעיקרא עובר והשתא
מי אסור עלה אחר רבא אחר רב נתמן מחלוקת כשנעבד
גר זה זה גורם מותר ורבי אליעזר סבר זה זה גורם אסור:
אלל

מסורת הש"ס

(א) [תוספת' דפרה פ"ב ה"א
תמורה (ל: ב) ויבמות ה.
קדושין פה: ג) פסחים סו.
ד' וסס פט: ה) [תמורה
ל: ו) (ו) [שם: ו) [עין רש"י
ובתמורה "א' אמר רבא
מחלוקת] (ח) [דברים כג:
ט) [במדבר י"ט: י) [פי"ד
מ"ד: כ) [במ"א ליתא, (ל"ג-
פרה

ורדה אור השלם

1. לא תביא אתגן וזה
ומחזיר כלב בית יי
אלוהך לכל נדר כי
תועבת יי אלוהך גם
שניהם: דברים כג יט
2. אבר תאבדון את כל
המקמות אשר עבדו שם
הגוים אשר אתם ירשים
אתם את האלהים על
ההרים הרמים ועל
הגבעות ותחת כל עץ
לענן: דברים יב ב

הנהגות הב"ח

(א) וְנִי מִהָרָא לְמַחְמֹתַי;
(ב) וְיִשְׂרָאֵל יִדְעוּ אֶת אֵלָיו וְנִי
דְּכֹלֵל הַנְּעֻמָּה; (ג) חֹסֶם
וְנִי וְלִי וְנִי דְּבִית דְּהִי
מִיחִיבָא קִאסְדָּר וְנִי יֵית ה' ^א
דְּמִשְׁתַּת וְנִי מִיָּה ה' ^ב
דְּתִבְרִישׁ וְנִי מִיָּה ה' וְלֵא ^ג
מִלָּק: (ד) דְּרֵא יֵשׁ וְנִי ^ד
מִיחֵמ מְוִחִיבֵא יִלְיָה עֵבֶד
דְּמִכְבוֹרֵא לְקִיסְרָא מִחֲמֵן;
(ה) בְּאִדָּא דְּקֵא מִיכְנֵי לִישׁ
דְּמִשְׁוֹשׁ חֲמוּרָא עֲנִינִית;
סְכֻמִּים יֵשׁ לְקִיסְרָא; (ו) דְּרֵא ^ה
ה' אֶסְקֹרֵן וְנִי שִׁנֵּי
קִינָה תִּנְיֵא פִּי הַגּוֹזֵל דָּךְ;
עִיָּה אֵת חֶלֶל בְּגָדָה וְלֵשָׁה
עֵלֶה חֲזָרָה בְּעֵינֵי וְלִישׁ
עֲתֵלֵם אֵלֶּה דְּנִי חֲזָר
לְתַתֵּי מִיָּה;

מוסף רש"י

או חילוקו, או לאו חילוקו
היה, דפשיטא לי דהוא
מעבדא וילקח בקי' מיה
למטה מעבדא (פסחים
110) אל חכסוריו, אל
חכסוריהם, וילקחיה
הוא איהם, שיהיה שבת
איהם דושה, ולקח דמי קי'
ואל ליקח איהם, שיהיה
דמי איהם כד פשיטא, אל
לקח איהם, שיהיה שבת
איהם, מעבדא מכלל
דמיה, שיהיה איהם
דמי, מתוך ק חסוריה
מעבדא, דמי
ומתוך ק חסוריה
איהם ועליהם אי ק
דמי (פסחים
110) בשעת הדין, כשהיה
שם שני עדים (פסחים
110)